

LRDIS

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: ERINNERUNGEN AN
DIE ZUKUNFT

Copyright ©2015 by Kopp Verlag e.K. Germany

Copyright © 2025 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DÄNIKEN, ERICH VON

Amintiri despre viitor: mistere nerezolvate ale trecutului/Erich
von Däniken. - București: Prestige, 2025
ISBN 978-630-332-123-3

0

TOATE DREPTURILE, REZERVATE!

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă
în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția citatelor
scurte, încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Erich von Däniken

AMINTIRI DESPRE VIITOR

Mistere nerezolvate
ale trecutului

Traducere de Roxana Durdureanu

PRESTIGE
București - 2025

CUPRINS

Prefață la ediția aniversară	7
Prefață	13
Introducere	15
Capitolul I	19
<i>Există în cosmos creaturi asemănătoare omului?</i>	
<i>Este posibilă dezvoltarea fără oxigen?</i>	
<i>Există viață într-un mediu letal?</i>	
Capitolul II	27
<i>Călătoria fantastică a unei nave spațiale prin univers</i>	
<i>- „Zeii” ne vizitează - Urme care nu dispar</i>	
Capitolul III	35
<i>Hărți vechi de 11.000 de ani? - Aerodromuri preistorice?</i>	
<i>- Piste de aterizare pentru „zei”? - Cel mai vechi oraș</i>	
<i>de pe Pământ - Când se topește roca? - Când a venit</i>	
<i>Potopul - Mitologia sumerienilor - Oase care nu provin de</i>	
<i>la maimuțe - Aveau toți desenatorii antici același obicei?</i>	
Capitolul IV	71
<i>Biblia trebuie să fie corectă - A fost Dumnezeu tributar</i>	
<i>timpului? - Chivotul Legământului creat de Moise era</i>	
<i>încărcat electric - Vehiculul universal al „zeilor” în deșert -</i>	
<i>Potopul a fost planificat - De ce aveau nevoie „zeii” de</i>	
<i>anumite metale?</i>	
Capitolul V	85
<i>„Zeilor” și oamenilor le plăcea să se împerecheze - O expoziție</i>	
<i>de vehicule noi - Date privind forțele de accelerație - Prima rela-</i>	
<i>tare despre lucrurile observate de pe o navă spațială - Un supra-</i>	
<i>viețuitor al Potopului povestește - Ce este „adevărul”?</i>	
Capitolul VI	97
<i>Toți cronicarii au avut aceeași imaginație ciudată? - Alte</i>	
<i>„care cerești”! - Explozii termonucleare în Antichitate? -</i>	
<i>Cum au fost descoperite planetele fără ajutorul</i>	
<i>telescopului? - Curiosul calendar al stelei Sirius - Nimic</i>	

nou, în nord - Ce s-a întâmplat cu vechile cărți? - Mesajul nostru pentru cei din anul 6965 - Ce ar rămâne din omenire după distrugerea totală?

Capitolul VII	121
<i>Un ring de dans pentru uriași - Cu ce se ocupau vechii egipteni? - Hufu era un impostor? - De ce se află piramidele în acele locuri? - Menținerea vieții prin criogenare? - Creatori de modă preistorici - Metoda C-14 este absolut sigură?</i>	
Capitolul VIII	141
<i>I-au abandonat zeii pe uriașii de pe Insula Paștelui? - Cine a fost Dumnezeu alb? - Nu existau războaie de țesut, și totuși bumbacul era cultivat - Ultima realizare a omului</i>	
Capitolul IX	151
<i>Orașe din junglă construite conform calendarului- Migrația, ca o excursie de familie? - Un zeu lipsește de la întâlnire - De ce sunt rotunde clădirile observatoarelor astronomice? - Mașinile de calcul, în Antichitate - O întâlnire savuroasă a nebuniilor</i>	
Capitolul X	169
<i>Are sens călătoria în spațiu? - Cine beneficiază de miliardele investite? - Război sau călătorii spațiale? - Cum rămâne cu farfuriile zburătoare atât de ridiculizate? - În urmă cu 60 de ani, a avut loc o explozie nucleară. - Este satelitul planetei Marte un satelit artificial?</i>	
Capitolul XI	197
<i>Semnale în spațiu - Gândurile se pot transmite mai repede ca lumina? - Curiosul caz Cayce - Ecuația Green-Bank - Celebritățile susțin exobiologia - La ce lucrează NASA? - O conversație cu Wernher von Braun</i>	
Capitolul XII	221
<i>Grupurile de reflecție asigură viitorul - Vechilor profeți le-a fost mai ușor - Cercul se închide</i>	
Postfață la ediția aniversară	227
Bibliografie	245

Prefață la ediția aniversară

De Erich von Däniken

De la publicarea cărții *Amintiri despre viitor*, în februarie 1968, am fost întreat în întreaga lume cum a apărut ea și cum mi-a venit această idee „nebunească”. Fiecare lucru, la timpul lui:

Provin dintr-o familie strictă catolică din Elveția, iar tatăl meu a considerat că ar trebui să primesc o educație orientată spre teologie. Așa că l-a trimis pe Erich, în vârstă de 16 ani, la Colegiul Saint-Michel din Fribourg. Era un internat condus de iezuiți. Ideea mea despre Dumnezeu la acea vreme era grandioasă și, în același timp, de neînțeles și a rămas așa până în ziua de azi. Dar Dumnezeu - ORICINE sau ORICE ar fi fost - trebuia să aibă câteva caracteristici minime, credeam eu. Adevăratul Dumnezeu trebuia să fie impecabil, Dumnezeu nu putea greși. Ar trebui să fie omniprezent și să nu aibă nevoie de un vehicul care să îl ducă din punctul A în punctul B. Și, mai ales, Dumnezeu ar trebui să fie atemporal. O ființă care trebuie să facă experimente și apoi să aștepte să vadă ce rezultă din ele nu

CAPITOLUL I

**Există în cosmos creaturi asemănătoare omului?
Este posibilă dezvoltarea fără oxigen?
Există viață într-un mediu letal?**

Este posibil ca noi, oameni ai secolului XX, să nu fim singurele creaturi umane din Cosmos? Din moment ce niciun homunculus de pe o altă stea nu a fost încă expus într-un muzeu antropologic, răspunsul cum că „Numai Pământul nostru este locuit de ființe umane”, pare convingător și legitim. Cu toate acestea, multitudinea de semne de întrebare crește exponențial, de îndată ce punem faptele celor mai recente descoperiri și cercetări în context causal.

Astronomii spun că într-o noapte senină, ochiul liber poate vedea aproximativ 4.500 de stele de pe firmament. Chiar și telescopul unui mic observator focalizează aproape două milioane, în timp ce un telescop reflector modern focalizează lumina a miliarde de stele... Puncte luminoase pe Calea Lactee. Cu toate acestea, în dimensiunile imense ale Cosmosului, sistemul nostru solar reprezintă doar o mică parte a unui sistem solar mult mai mare - dacă vreți, un mănunchi de galaxii din Calea Lactee

care reunește aproximativ 20 de galaxii pe o rază de 1,5 milioane de ani-lumină (1 an-lumină = 9,5 bilioane de kilometri). Însă chiar și această cantitate de stele e doar o mică parte, în comparație cu miile de nebuloase pe care telescoapele electronice le-au detectat. Până astăzi. Dar această zi a cercetării abia a început.

Astronomul Harlow Shapley presupune că există aproximativ 10^{20} stele doar în câmpul de observație al telescoapelor noastre. Dacă Shapley atribuie un sistem planetar doar uneia din 1.000 de stele, aceasta este o estimare foarte conservatoare. Dacă speculăm și mai mult, cu privire la această estimare, presupunând că doar una din 1.000 de stele ar întruni condițiile necesare pentru viață, acest calcul tot duce la cifra de 10^{14} . Shapley întreabă: Câte stele din acest număr cu adevărat „astronomic” întrunesc condiții atmosferice favorabile vieții? Din 1.000, una? Ar mai rămâne numărul - de neconceput - de 10^{11} stele, care ar reprezenta false premise pentru viață. Chiar dacă presupunem că din acest număr doar fiecare a mia planetă a produs viață, rămân încă 100 de milioane de planete, unde viața ar fi posibilă. Acest calcul se bazează pe telescoapele echipate cu posibilitățile tehnice actuale, în continuă dezvoltare.

Conform ipotezelor biochimistului dr. S. Miller, viața și condițiile de viață s-ar fi putut dezvolta mai rapid pe unele planete decât pe Pământ. Dacă urmărim acest calcul îndrăzneț, civilizațiile s-ar fi putut dezvolta pe 100.000 de planete care sunt înaintea noastră.

Profesorul D. Willy Ley, cunoscut scriitor științific și prieten cu Wernher von Braun, mi-a spus la New York:

„Numărul estimat de stele doar în Calea noastră Lactee este de 30 de miliarde. Astronomii admit în prezent că

printre ele s-ar afla cel puțin 18 miliarde de sisteme planetare. Dacă încercăm să reducem acum numerele luate în considerare la cea mai mică dimensiune posibilă și presupunem că distanțele dintre sistemele planetare sunt de așa natură, încât doar o planetă din 100 orbitează în jurul Soarelui său în ecosferă, rămân încă 50 de milioane de planete ce ar putea susține viața. Să presupunem că doar pe una dintr-o sută din aceste planete există viață și, în acest caz tot mai rămân 1,8 milioane de planete populate. O altă ipoteză ar fi că pentru fiecare 100 de planete populate ar exista o planetă pe care trăiesc ființe cu nivelul de inteligență al *homo sapiens*. Chiar în aceste ultime condiții ar mai rămâne, numai în cadrul Căii noastre Lactee, o armată de 18.000 de planete locuite.”

Cele mai recente numărători, ce indică 100 de miliarde de stele fixe în Calea Lactee, probabilitatea este în favoarea unui număr mult mai mare decât cel estimat de profesorul Ley în calculul său prudent.

Fără a recurge la cifre utopice și fără a lua în considerare galaxiile extraterestre, putem presupune că există 18.000 de planete cu condiții de viață similare cu ale planetei noastre, în apropiere relativă de Pământ. Cu toate acestea, putem să mergem și mai departe și să speculăm: dacă doar 1% din aceste 18.000 de planete ar fi locuite, ar mai rămâne 180!

Nu există vreo îndoială că există planete asemănătoare Pământului - cu o compoziție atmosferică similară, gravitație similară, floră și poate chiar faună similară. Dar chiar trebuie ca planetele care au condiții asemănătoare Terrei să susțină viața?

Cercetările au depășit opinia, conform căreia viața se poate dezvolta doar în condiții asemănătoare celor de pe Pământ. E greșit să credem că viața nu poate exista fără apă și oxigen. De fapt, pe planeta noastră există chiar și creaturi ce nu au nevoie de oxigen. Acestea sunt bacteriile anaerobe. O anumită cantitate de oxigen acționează ca o otravă pentru ele. De ce nu ar putea exista organisme superioare care nu au nevoie de oxigen?

Va trebui să ne revizuim imaginația și conceptele sub presiunea și impresia noilor cunoștințe dobândite în fiecare zi. Bucuria noastră de a descoperi, concentrată până de curând asupra Pământului nostru, a lăudat lumea noastră ca fiind planeta ideală: nu e nici prea cald, nici prea rece; există apă din abundență; oxigenul este disponibil în cantități mari; procesele organice întineresc constant natura.

De fapt, ipoteza că viața poate fi susținută și se poate dezvolta doar pe o planetă asemănătoare Pământului nu este justificabilă. Se estimează că pe Pământ trăiesc două milioane de specii diferite de ființe vii. Dintre acestea, se estimează că 1,2 milioane au fost „recunoscute” din punct de vedere științific. Dintre acestea din urmă mai viețuiesc câteva mii, care, după părerile admise până acum în mod general, continuă să reziste încă, deși ar fi trebuit să dispară! Premisele despre viață trebuie regândite și reexamine.

De exemplu, ați crede că apa puternic radioactivă nu conține germeni! Dar, de fapt, unele tipuri de bacterii sunt capabile să reziste în apa letală care înconjoară reactoarele nucleare. Experimentul cercetătorului Dr. Siegel pare înfricoșător: dr. Siegel a creat în laborator condițiile de

viață din atmosfera lui Jupiter și a crescut bacterii și acarieni în această atmosferă, care nu are nimic în comun atribuite anterior „vieții”. Amoniacul, metanul și hidrogenul nu le-au ucis. Experimentele efectuate de entomologii Hinton și Blum, de la Universitatea din Bristol, Anglia, nu au dat rezultate mai puțin uimitoare. Cei doi oameni de știință au deshidratat o specie de țânțari timp de mai multe ore, la o temperatură de până la 100 de grade Celsius; apoi și-au scufundat imediat obiectele testării în heliu lichid, despre care se știe că se află la temperatura din spațiu. După o iradiere dură, ei le-au permis țânțarilor să revină la condițiile lor normale de viață. S-a întâmplat imposibilul: larvele și-au continuat procesul biologic de viață și au apărut țânțari complet „sănătoși”. Cunoaștem bacterii care trăiesc în vulcani, altele care mănâncă roci, iar altele care produc fier. Multitudinea semnelor de întrebare crește.

Multe centre de cercetare efectuează experimente. Se acumulează din ce în ce mai multe dovezi că viața nu este legată de condițiile existențiale ale planetei noastre. Timp de secole, legile vieții și condițiile de viață pe Pământ păreau să fie centrul lumii. Această convingere a deplasat și a estompat perspectivele; le-a pus ochelari cercetătorilor, permițându-le să privească universul cu măsurătorile și ci sistemele noastre de gândire. Teilhard de Chardin, gânditorul epocal, a postulat: „În Cosmos, doar fantasticul are o șansă de a fi real!”.

Inversarea modului nostru de gândire ar însemna - pe cât de fantastic, pe atât de real - că ființele inteligente de pe o altă planetă ar lua condițiile lor de viață drept etalon. Dacă trăiesc la temperaturi cuprinse între minus 150-200

de grade Celsius, ar putea considera aceste temperaturi ce distrug viața drept o condiție prealabilă pentru viața pe alte planete. Acest lucru ar corespunde logicii cu care încercăm să aruncăm lumină asupra întunericului trecutului nostru.

Respectul de sine - moștenit din generație în generație - ne obligă să fim sensibili și obiectivi; pe scurt, să stăm întotdeauna cu ambele picioare pe pământ, cu fermitate și cu încredere. La un moment dat, orice teză îndrăznească pare să fie o utopie. Cât de multe utopii au devenit de mult timp realitate cotidiană! Este de la sine înțeles că exemplele prezentate aici sunt menite să sugereze cele mai extreme posibilități. Dar prin proiectarea improbabilității, a celor de neconceput, barierele vor cădea, permițându-ne să recunoaștem imposibilitățile pe care cosmosul le ascunde încă. Generațiile viitoare vor întâlni o abundență de viață nemaivăzută în univers. Chiar dacă nu vom trăi să le vedem, ele vor trebui să accepte faptul că nu sunt singura inteligență din cosmos și, cu siguranță, nici cea mai veche.

Vârsta universului este estimată între opt și douăsprezece miliarde de ani. Meteorii aduc urme de materie organică sub microscopul nostru. Bacterii vechi de milioane de ani se trezesc la o nouă viață. Sporii plutesc propulsați de presiunea exercitată de lumina vreunei soare prin spațiul sideral și sunt atrași, la un moment dat, de câmpul gravitațional al unei planete. Noua viață se dezvoltă în ciclul infinit al creației de milioane de ani. Analize numeroase și atente ale diferitelor roci din toate părțile lumii noastre dovedesc faptul că scoarța terestră s-a format în urmă cu aproximativ patru miliarde de ani. Da, iar

știința ne informează că de un milion de ani există ființe asemănătoare cu omul! Cu multă muncă asiduă, multe aventuri și curiozitate, a fost posibil să extragem din acest flux imens de timp un firicel de 7.000 de ani de istorie umană. Dar ce sunt 7.000 de ani de istorie umană, în comparație cu miliardele de ani de istorie a universului?

Noi - coroana creației? - am avut nevoie de 400.000 de ani pentru a ajunge la înfățișarea de astăzi. Cine trebuie să suporte sarcina probei: de ce o altă planetă nu ar fi putut oferi condiții de mediu mai favorabile pentru dezvoltarea unei alte inteligențe sau a unei inteligențe similare? De ce nu putem avea pe alte planete o „concuranță” egală sau superioară nouă? Putem ignora această posibilitate? Până acum am făcut-o.

De câte ori s-au scufundat în ruine pilonii înțelepciunii noastre! Multe sute de generații au crezut că Pământul este un disc. Legea de fier care susținea că Soarele se învâрте în jurul Pământului a predominat timp de milenii. Încă suntem convinși că Pământul nostru este centrul Universului - deși s-a dovedit că Pământul este o stea foarte obișnuită, insignifiantă, din punctul de vedere al dimensiunii: la 30.000 de ani-lumină de centrul Căii Lactee...

E timpul să ne recunoaștem propria micime prin descoperiri în Cosmosul infinit, neexplorat. Abia atunci ne vom da seama că suntem mărunți în acest imperiu al Universului. Dar șansa noastră se află în spațiul cosmic - acolo unde zeii ne-au promis-o.

Numai după ce vom fi aruncat o privire în viitor, vom avea putere și cu îndrăzneala de a ne explora trecutul, cu onestitate și obiectivitate.

CAPITOLUL II

Călătoria fantastică a unei nave spațiale prin Univers. „Zeii” ne vizitează. Urme care nu dispar

Jules Verne, precursorul tuturor romanelor utopice, a devenit un scriitor destoinic. Călătoria sa spre stele nu mai reprezintă o utopie, iar astronautii deceniului nostru nu mai înconjoară lumea în 80 de zile, ci în 86 de minute. Dacă notăm aici posibilitățile și etapele unei călătorii fantastice, aceasta va fi realizabilă în mai puține decenii decât a fost nevoie, pentru a reduce ideea nebunească a lui Jules Verne, de la a face înconjurul lumii în 80 de zile la o călătorie fulgerătoare de 86 de minute. Dar să nu gândim în intervale de timp prea scurte! Să presupunem că peste 150 de ani, nava noastră spațială va decola de pe Pământ către un soare îndepărtat, străin...

Nava spațială respectivă ar avea dimensiunile unui transatlantic modern - adică o masă la decolare de aproximativ 700.000 de tone, cu o cantitate de combustibil de 99.800 de tone, adică o sarcină utilă efectivă de mai puțin de 200 de tone.

Să fie, oare, imposibil?

Astăzi, am putea deja asambla o navă spațială piesă cu piesă pe orbita unei planete. Chiar și acest montaj va fi inutil în mai puțin de două decenii, deoarece nava spațială uriașă poate fi pregătită pentru lansarea pe Lună. În plus, cercetarea de bază în domeniul motoarelor de rachetă de mâine este în plină desfășurare. Motoarele de mâine vor fi, în primul rând, motoare statorcuactoare cu fuziune nucleară a hidrogenului în heliu sau jeturi de materie, a căror viteză cu reacție atinge viteza luminii. O abordare nouă și îndrăzneță - a cărei fezabilitate a fost deja dovedită prin experimente fizice pe particule elementare individuale - va fi racheta fotonică. Propulsoarele transportate la bordul rachetei fotonice vor permite ca viteza de zbor să se apropie atât de mult de viteza luminii, încât efectele relative, în special, dilatarea timpului între locul de lansare și nava spațială, să poată fi pe deplin realizate. Masele de combustibil sunt transformate în radiații electromagnetice și emise sub forma unui fascicul de propulsie, focalizat la viteza luminii. Teoretic, nava spațială echipată cu motoare fotonice poate atinge până la 99% din viteza luminii. La această viteză, frontierele sistemului nostru solar vor fi spulberate!

O idee cu adevărat năucitoare. În pragul unei noi ere, însă, ar trebui să ne amintim că salturile uriașe în tehnologie experimentate de bunicii noștri nu au fost mai puțin năucitoare în zilele lor: calea ferată - electricitatea - telegraful - primul autovehicul - prima mașină de zbor... Am auzit pentru prima dată „muzică în aer” - ne uităm la televizorul color - am asistat la primele manevre pentru decolarea în spațiu și am primit știri și imagini de la sateliții care orbitează în jurul Pământului. Copiii copiilor noștri vor lua parte la călătorii interstelare și vor efectua cercetări cosmice la facultățile tehnice.

Să urmărim călătoria navei noastre spațiale fantastice, a cărei destinație ar trebui să fie o stea fixă îndepărtată. Desigur, ar fi amuzant să ne imaginăm cum își petrece timpul echipajul navei spațiale în decursul călătoriei sale. Nu contează cât de imense sunt distanțele și nici cât de încet trece timpul pentru cei care așteaptă acasă: teoria relativității a lui Einstein e incontestabilă! Poate părea de neînțeles, dar timpul trece, de fapt, mai încet într-o navă spațială care călătorește cu viteza luminii decât pe Pământ.

Dacă viteza navei spațiale este de 99% din viteza luminii, vor trece 14,1 ani pentru echipajul nostru în zborul spre spațiu, în timp ce pentru cei de acasă vor trece 100 de ani. Această diferență de timp între astronauți și pământeni poate fi calculată folosind următoarea ecuație, rezultată din transformările Lorentz:

$$\frac{t}{T} = \sqrt{1 - (v/c)^2}$$

(t = timpul astronauților, T = timpul pe Pământ, v = viteza de zbor, c = viteza luminii)

Viteza de zbor a navei spațiale poate fi calculată, folosind ecuația de bază a rachetei, derivată de profesorul Ackeret:

$$v/w = \frac{1 - (1-t)^{2w/c}}{w/c \cdot [1 + (1-t)^{2w/c}]}$$

(v = viteza de zbor, w = viteza de radiație, c = viteza luminii, t = raportul dintre greutatea carburantului și greutatea navei la start).